

Čís. 13423.

Neocenil-li žalobce v řízení před soudem první stolice předmět sporu, protože toho s hlediska věcné příslušnosti nebylo třeba, projednal první soud právem rozepři bez námitek strany žalované v řízení řádném a bylo bez právního významu, že žalovaný teprve v odvolacím řízení tvrdil, že jde o věc nepatrnou.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. z. a n.).

Použití § 31 (1) čís. 2 zákona o ochraně nájemců není na závadu, že majitel domu v době pronájmu části svého bytu bydlel jinde, zanechal-li při odchodu do tohoto jiného místa v nepronajaté části bytu nábytek, dávaje tak zřejmě na jevo, že si vyhrazuje užívání této části bytu.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1934, Rv I 99/34.)

Žalobkyně, majitelka domu v K., pronajala žalovaným na jaře 1928 část svého bytu. Soudní výpověď z pronajatých místností procesní soud první stolice zrušil, odvolací soud ponechal výpověď v platnosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

V dovolací odpovědi činí žalobkyně návrh, aby dovolání bylo jako nepřipustné odmítnuto, ježto žalovaní v dovolání doličují, že v tomto případě šlo o »věc nepatrnou«, a že prý proto odvolací soud měl dovolání jako nepřipustné odmítnouti. Než dovolací soud nemá v souzeném případě podkladu pro to, že šlo o věc nepatrnou. Žalobkyně v řízení před první stolicí předmět sporu neocenovala, a nemohla k tomu býti nucena, protože toho s hlediska věcné příslušnosti nebylo třeba (§§ 49 čís. 5 a 56 druhý odstavec j. n. a § 226 c. ř. s.). Právem tedy první soud projednal rozepři bez námitek strany žalované v řízení řádném, a bylo bez právního významu, že žalovaní teprve v odvolacím řízení tvrdili, že jde o »věc nepatrnou«. Odvolací soud, obdržev od procesního soudu zprávu, že předmět sporu před prvním soudem nebyl oceněn na 300 Kč, a rozhodnův pak o dovolání věcně, dal zřejmě na jevo, že nepokládá věc za nepatrnou. Není tu tedy předpokladů pro řízení ve věcech nepatrných.

Ve věci uplatňují žalovaní důvody § 503 čís. 2 a 4 cřs., leč neprávem. Nebylo třeba důkazu výslechem stran o tom, že žalobkyně jako vlastnice domu pronajala žalovaným jen část svého bytu, neboť již první soud na základě výpovědi svědka Alfreda G-a zjistil, co bylo předmětem nájmu, a odvolací soud od zjištění toho se neuchýlil. Otázka, zda podle toho, co bylo po skutkové stránce o předmětu nájmu zjištěno, šlo o »část bytu vlastníka domu« ve smyslu § 31 (1) čís. 2 zákona na ochranu nájemníků, jest věcí právního posouzení. Ale ani v tom směru není dovolání opodstatněno. Pokud dovolatelé spatřují důvod nesprávného právního posouzení v tom, že odvolací soud nepovažoval věc za nepatrnou, odkazují se k tomu, co svrchu bylo řečeno. Ani ve věci nelze dovolání vyhověti, při čemž jest poznamenati, že jest při přezkumu dovolacího důvodu § 503 čís. 4 cřs. vycházeti ze skutkových zjištění niž-

ších soudů, že žalovaní nenajali z bytu žalobkyně (vlastnice domu) komoru a komoru na náradí, že tedy nenajali celý byt. Žalovaní sice tvrdí, že žalobkyně pronajala jim celý svůj byt, připouštějí však sami, že v části bytu uložila si nábytek, a tím sami své tvrzení vyvracejí. Podle § 31 (1) čís. 2 zákona na ochranu nájemníků nevztahuje se ochrana nájemníků v obcích s méně než 2.000 obyvateli na části bytu vlastníka domu, které byly pronajaty po 1. květnu 1924. Toto ustanovení bylo pojato po prvé do zákona ze dne 25. dubna 1924 čís. 85 sb. z. a n. Z materiálů k zákonu tomu jest patrno, že bylo účelem tohoto zákonného předpisu povzbudit vlastníky domů v menších venkovských obcích, by, nejsouce vázáni zákonem o ochraně nájemníků, zejména pokud jde o výpověď z bytu, pronajímali postradatelné části vlastního bytu učitelům a jiným osobám (rozh. čís. 7692 sb. n. s.). Nesejde na tom, že žalobkyně v době pronájmu bytu na jaře 1928 bydlela v K. ve společné domácnosti se svým manželem, když je zjištěno, že až do listopadu 1927 bydlela sama bez manžela ve svém bytu v S., a když tam při svém odchodu do K. zanechala ve dvou komorách svůj nábytek a peřiny, dávajíc tak zřejmě na jevo, že si vyhrazuje užívání této části bytu, což pak osvědčila tím, že se podle zjištění prvního soudu zase dne 27. dubna 1933 do S. vrátila. Zjištěno jest též nižšími soudy, že obec má méně než 2000 obyvatel, a právem tudíž usoudil odvolací soud, že na vypovídaný byt, který jest jen částí původního bytu vlastnice domu, se podle § 31 (1) čís. 2 ochrana nájemníků nevztahuje.

Čís. 13424.

Pro oprávnění dlužníka k rekursu proti rozvrhovému usnesení jest rozhodujícím jen, zda by podle knihovního stavu dlužník úspěšným opravným prostředkem pro sebe něco vyzískal z rozdělovací podstaty, nikoliv, že by se tento prospěch týkal jinakého jmění dlužníka.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1934, R II 113/34.)

Proti usnesení, jímž bylo rozvrženo nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, podal rekurs dlužník. **R e k u r s n í s o u d** napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs dlužníkův.

D ů v o d y :

Dovolací rekurs čelí k tomu, by změnou napadeného usnesení částka přikázaná na pohledávky Dr. Ericha R-a, Julia Z-a a Josefa S-a byla po uvolnění přikázána na další knihovní pohledávku Karla R-a a nikoliv jako hyperocha dovolacímu rekurentu a dlužníku. Nestane-li se tak, neutrčí tím dovolací rekurent újmy a nemůže újmu tu odůvodňovati ani tím, že knihovní pohledávka Karla R-a jest i osobním dluhem dlužníka, jenž by byl jako takový onou změnou napadeného usnesení zmenšen, neboť rozhodujícím jest jen, zda by dlužník úspěšným opravným prostředkem pro sebe něco vyzískal jen podle knihovního stavu z rozdělovací podstaty, nikoliv kdyby prospěch ten se týkal jinakého jmění dluž-